

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319206027
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1319206027.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného H. R., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č.k. 2Tk/3/2020-390 z 29. novembra 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. februára 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného H. R., X.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2Tk/3/2019 z 29.11.2019 bol obžalovaný H. R. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa v letných mesiacoch v roku 2017 do 12.20 hod. dňa 07.05.2019 na viacerých miestach v R., najmä v byte číslo XX na 6. poschodí obytného domu na B. ulici číslo XX a v garáži číslo X situovanej v suteréne uvedeného obytného domu predával za finančnú hotovosť, vymieňal za rôzne veci, či bezodplatne poskytoval metamfetamín (pervitin) a rastliny rodu Cannabis (konopa) K. K., C. H., K. V., G. V., Z. L. a V. J. ako i rôznym nestotožneným osobám a od presne nezisteného času do dňa 07.05.2019 prechovával v byte číslo 62 na 6. J. obytného domu na B. ulici číslo XX v R. 1 ks plastovú nádobku s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 7137 mg a o priemernej koncentrácii 60,7 % hmotnostného, 1 ks plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom vysušeného konope s hmotnosťou 2161 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 12,1 % hmotnostného, 1 ks plastovú škatuľku v tvare obdĺžnika s obsahom vysušeného konope s hmotnosťou 96 mg a s koncentráciou tetrahydrokanabinolu 9,1 % hmotnostného, 1 ks plechovú škatuľku čiernej farby, v ktorej sa nachádzalo plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom MDMA o hmotnosti 166 mg a s priemernou koncentráciou 73,5 % hmotnostných, 1 ks plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom vysušeného konope s hmotnosťou 31 mg a s koncentráciou tetrahydrokanabinolu 13,4 % hmotnostného a pred výkon domovej prehliadky dobrovoľne vydal v čase o 12.57 hodine dňa 07.05.2019 zatavenú plastovú injekčnú striekačku s modrým piestom s obsahom metamfetamínu o hmotnosti 186 mg a priemernej koncentrácii 26,2 % hmotnostného, pričom zaistené celkové množstvo metamfetamínu o hmotnosti 7323 mg zodpovedá podľa hmotnostného kritéria 73 bežným jednotlivým dávkam drogy, zaistené celkové množstvo vysušeného konope o hmotnosti 2288 mg zodpovedá podľa hmotnostného kritéria 4 bežným jednotlivým dávkam drogy a zaistené množstvo MDMA o celkovej hmotnosti 166 mg zodpovedá 1 bežnej jednotlivé dávke drogy, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch

v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, rastliny roku Cannabis (konopa) v zmysle uvedeného zákona do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) a MDMA v zmysle uvedeného zákona I. skupiny psychotropných látok

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 39 ods. 4 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1, písm. a/ Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci a to:

1-krabice s obsahom: Externý disk zn. WD s kapacitou 1,5 TB s/n: W USB s dátovým káblom a s obsahom extrahovaných dát s digitálneho videorekordéra P.-XX,
2-krabice s obsahom: J. vrecko s tlakovým uzáverom, J. škatuľka v tvare obdĺžnika, Plastová škatuľka kruhového tvaru, Semená rastlín konope, uskladnené v sklenenej fľaštičke s uzáverom Plastová nádoba s nápisom „Alavis MSM pre kone“, Biely práškový materiál homogénny bez viditeľných prímiesí, uskladnený v plastovej škatuľke s červeným uzáverom, Plastový lievik, plastová naberačka, sklíčko, skúmavka, plastová trubička, plastová kartička, zatavená plastová injekčná striekačka s modrým piestom, znečistená plastová nádobka, sklenená nádoba, prázdna plechová škatuľka, kovové púzdro v tvare valca, drvička a digitálna váha, Sklenená nádoba a biely práškový materiál homogénny, bez viditeľných prímiesí uskladnený v plastovej škatuľke so žltým uzáverom, Plechová čierna škatuľka s obsahom priesvitného plastového vrecka s uzáverom, 2 ks plastové vrecka s tlakovým uzáverom, Sklenená fajka a kovový nadstavec, Zatavená plastová injekčná striekačka s modrým piestom s tým, že tieto veci boli predložené spolu s obžalobou a boli zaevidované v knihe vecí vzatých do úschovy, na OP BA III pod položkou Úsch. 13/19 s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 73 od. 2 písm. d/ Trestného zákona bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku, v lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku, podal odvolanie obžalovaný H. R., ktoré v jeho mene zdôvodnil obhajca (čl. 395-399).

V dôvodoch odvolania obhajca navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. e/ Trestného poriadku, alternatívne navrhol, aby súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vo veci rozhodol sám tak, že uzná obžalovaného za vinného podľa § 172 ods. 1 písm. c/ písm. d/ Trestného zákona a uloží obžalovanému primeraný trest s podmieneným odkladom, alternatívne vec vráti prokurátorovi do prípravného konania, alebo vec vráti okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Alternatívne návrhy podporil nasledovnou argumentáciou:

Primárne vytkol porušenie práva na obhajobu, ktoré podľa jeho názoru spočíva v tom, že v období od 08.05.2019 do 14.05.2019 (kedy bola oznámená zmena na prísnejšiu právnu kvalifikáciu - obzvlášť závažný zločin), k čomu obhajca konštatuje, že od vznesenia obvinenia mal mať obvinený obhajcu z čoho následne vyvodzuje nezákonnosť vykonaných dôkazov po vznesení obvinenia v dôsledku porušenia práva na obhajobu.

Dal do pozornosti, že skutková veta obžaloby nie je v súlade so skutkovou vetou uvedenou v uznesení o vznesení obvinenia.

Zdôraznil, že súd i napriek tomu, že obhajca nesúhlasil so žalovanou právnou kvalifikáciou, pristúpil k poučeniu obžalovaného podľa § 257 Trestného poriadku a v nadväznosti na § 333 ods. 3 Trestného poriadku a nesprávne po vyhlásení obžalovaného o vine a zodpovedaní položených otázok podľa § 333 ods. 3 Trestného poriadku odpoveďou „áno“, prijal vyhlásenie obžalovaného o vine, čo považuje za závažné pochybenie zo strany prvostupňového súdu. K uvedenému považuje za chybu, že súd

mal obžalovaného poučiť podľa odseku 2 § 257, čo neurobil a obžalovaného poučil len podľa § 257 ods. 1, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. Za správny postup súdu by považoval, keby súd vykonal dokazovanie k právnomu posúdeniu výsluchom obžalovaného, pričom zdôraznil, že obžalovaný počas celého konania prostredníctvom obhajcu namietal právnu kvalifikáciu. V nadväznosti na uvedené nesúhlasí ani s kvalifikáciou, že sa skutku dopustil závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j/ Trestného zákona - na viacerých osobách a aj v tomto smere napáda správnosť prvostupňovým súdom vydaného rozsudku.

Záverom vytyka súdu, že tento pri ukladaní trestu, vzhľadom na okolnosti prípadu ako aj pomery obžalovaného, ktorý je osobou netrestanou, nevyužil možnosť § 39 ods.1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, k čomu sa domnieva že je namieste uloženie výrazne nižšieho trestu, ako bol obžalovanému uložený, ktorý týmto považuje za neprimerane prísny.

Na podklade vyššie rozvedeného žiada, aby súd zrušil napadnutý rozsudok a vyhovel návrhom obhajoby.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 16.01.2020. Trestná vec je vedená väzobne a obžalovaný sa nachádza vo väzbe od 07.05.2019.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, po podaní správy o stave prejednávanej veci, obhajca obžalovaného predniesol: „Ja sa v celom rozsahu stotožňujem s odvolacími námietkami, ktoré som uviedol v písomných dôvodoch odvolania. Nesúhlasím, že konanie môjho klienta je kvalifikované podľa ods. 2 písm. c/ § 172 s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona, teda na viacerých osobách, pretože tento znak je už obsiahnutý v samotnom znení ustanovenia § 172 a nie je možné, aby táto prirážajúca okolnosť mu bola pričítaná dvakrát. Takýto postup je v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona, ktorý zakazuje, aby ten istý znak bol znakom základnej aj kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu. Zotrvávam na tých alternatívach, ktoré som súdu v dôvodoch odvolania predstrel.“

Zástupca krajskej prokuratúry považujúc rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne, navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný konečným návrhom predniesol: „Ja si uvedomujem, že som nekonal správne, ale drogy som mal skutočne pre seba, neposkytoval som ich ľuďom ďalej. Je pravdou, že sme si so skupinou kamarátov dali tieto drogy spoločne, stretávali sme sa u mňa. Ja som drogy kupoval od G. V.. Žiadam, aby súd celú vec znovu prešetril a v ostatnom sa pripájam k prednesu môjho obhajcu.“

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona

(1) Kto neoprávnene

c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo

d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje,

potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

(2) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

c) závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona

Závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu

b) po dlhší čas,

j) na viacerých osobách.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 39 Trestného zákona

(1) Ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

(2) Súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatela

a) za prípravu na zločin alebo za pokus trestného činu a ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy alebo pokusu má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatela neprímerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania,

b) ktorý významnou mierou prispel k objasneniu trestného činu spáchaného v prospech zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny alebo napomáhal zabrániť spáchaniu trestného činu, ktorý v prospech zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny iný pripravoval alebo sa o jeho spáchanie pokúsil tým, že oznámil jeho činnosť orgánom činným v trestnom konaní a poskytol im informácie, ktoré by inak nezískali, a tak im pomohol zabrániť alebo zmierniť následky trestného činu, zistiť alebo usvedčiť páchatelov alebo zabezpečiť dôkazy o trestnom čine v prospech usvedčenia zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny,

c) ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, a súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatela by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie,

d) v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, alebo

e) ktorý sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti tohto zákona, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297 alebo obzvlášť závažného zločinu spáchaného organizovanou skupinou, zločineckou skupinou alebo teroristickou skupinou, alebo na zistení alebo usvedčení jeho páchatela tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine, ak vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu má súd za to, že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania; znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, o ktorom poskytol dôkazy v trestnom konaní.

(3) Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť

a) trest odňatia slobody kratší ako dvadsať rokov, ak je páchatel odsúdený za trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 3, genocídia podľa § 418 ods. 3, teroristického útoku podľa § 419 ods. 2, neľudskosti podľa § 425 ods. 2 alebo vojnového bezprávia podľa § 433 ods. 2,

b) trest odňatia slobody kratší ako osem rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň pätnásť rokov,

c) trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov,

d) trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov,

e) trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov, a

f) trest zákazu činnosti, trest zákazu pobytu a trest vyhostenia na dobu kratšiu ako šesť mesiacov.

(4) V konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Trestného

(2) Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu a) s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

(4) Súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/, ods. 5 Trestného zákona

(1) Súd uloží trest prepadnutia veci,

a) ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,

(5) Vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát, ak súd nerozhodne inak na základe vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad uloží súd páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad sa ukladá na jeden rok až tri roky.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona súd tak môže urobiť (uložiť ochranné liečenie) aj vtedy, ak páchatel' spáchal trestný čin pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním.

Podľa § 257 Trestného poriadku

(1) Po prednesení obžaloby predseda senátu poučí obžalovaného o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení, že

a) je nevinný,

b) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe,

c) nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe.

(2) Predseda senátu súčasne obžalovaného poučí o následkoch vyhlásenia podľa odseku 1 písm. b) alebo písm. c), a to v rozsahu podľa odsekov 5 a 8.

(3) Ak má obžalovaný obhajcu, môže sa s ním pred vyhlásením podľa odseku 1 radiť.

(4) Ak to vyžadujú okolnosti prípadu, záujem verejnosti alebo obžalovaného, môže súd obžalovanému povoliť, aby namiesto vyhlásenia, že je vinný, vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ktoré súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodnutia bude považovať za priznanie spáchania skutku. O tom musí byť obžalovaný poučený.

(5) Ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

(6) Pred rozhodnutím súdu o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, ako aj pred rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa odseku 4, súd zistí stanovisko prokurátora, poškodeného a zúčastnenej osoby, ak sú prítomní na hlavnom pojednávaní.

(7) Súd po vyhlásení obžalovaného podľa odseku 5 rozhodne uznesením, či toto vyhlásenie obžalovaného prijíma alebo neprijíma.

(8) Ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevyučuje možnosť vylúču obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti.

Podľa § 317 Trestného poriadku

(1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

(2) Ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

(3) Ak bola odvolaním napadnutá časť rozsudku týkajúca sa len niektorej z viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodnuté tým istým rozsudkom, preskúma odvolací súd podľa odseku 1 len tú časť rozsudku a predchádzajúceho konania, ktorá sa týka tejto osoby.

Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu, a následne i vyhodnotené, v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k žalovanému skutku obžalovaný H. R. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.11.2019, po tom ako bol poučený o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku a po poučení podľa § 257 ods. 5 až ods. 8 Trestného poriadku s tým, že ak urobí vyhlásenie o vine, resp. nepoprie spáchanie skutku, bude súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodovania považovať za priznanie spáchania skutku, pričom vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné ani odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, urobil vyhlásenie o vine (§ 257 Trestného poriadku), kedy predniesol, že sa cíti vinný zo žalovaného skutku a na všetky otázky položené mu v súlade s ustanovením § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku odpovedal „áno“, (čl. 382) prvostupňový súd vyhlásenie prijal a zároveň rozhodol, že dokazovanie o priznanom skutku sa vykonávať nebude, pričom nerozhodol ani o vykonaní dôkazov súvisiacich s výrokom o treste a ochrannom opatrení.

Správne potom postupoval súd prvého stupňa, keď uznal obžalovaného H. a R. za vinného podľa podanej obžaloby a krajský súd dodáva, že vyhlásenie obžalovaného a následne prijatie tohto vyhlásenia súdom, tvorí prekážku, ktorá neumožňuje odvolaciemu súdu meniť priznaný skutkový stav ani právnu kvalifikáciu, nakoľko proti takémuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť, uznesenie je právoplatné, vykonateľné a preto ho nemôže meniť ani odvolací súd v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V kontexte s uvedeným potom k argumentácii obhajcu obsiahnutej v dôvodoch odvolania, v ktorej konštatuje nesprávnosť postupu prvostupňového súdu v tom, že tento prijal vyhlásenie o vine i napriek tomu, že obžalovaný počas celého prípravného konania namietal právnu kvalifikáciu a túto prostredníctvom obhajcu namietal aj v konaní pred súdom, konkrétne na hlavnom pojednávaní dňa

29.11.2019 (čl. 382), odvolací súd k postupu po prijatí vyhlásenia o vine a k odvolacej požiadavke o prieskum výroku o vine udáva: Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, je táto nepreskúmateľnosť vo vzťahu k opravným prostriedkom výslovne upravená v ustanovení § 257 ods. 5 Trestného poriadku, o čom bol obžalovaný riadne a dostatočne poučený.

Odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Trestného poriadku, na základe pokynu na takýto postup, ktorý je uvedený v § 257 ods. 5 Trestného poriadku vyjadril obžalovaný H. R. svoju vôľu prijať vinu za skutok zistený výrokom obžaloby a zároveň aj jeho právnu kvalifikáciu bez výhrad, rovnako ako pri dohode o vine a treste (§ 333 ods. 3, § 334 ods. 1, 4 Trestného poriadku). Ak súd podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku toto vyhlásenie prijme, nemá už procesný priestor na dokazovanie, ktoré by vyvolalo zmenu skutkových zistení obžaloby, zároveň ani možnosť zmeny právnej kvalifikácie skutku, určenej obžalobou. Inak by boli otázky, pokladané obžalovanému podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Trestného poriadku nezmyselné a bez právnej relevancie. To platí aj o preskúmaní výroku o vine rozsudku, vyhláseného na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného, v odvolacom aj v dovolacom konaní (okrem preskúmania porušenia práv na obhajobu).

Ako už bolo uvedené, výrok o vine (vrátane právnej kvalifikácie), ktorý bol vyhlásený na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, nie je možné v odvolacom konaní vecne preskúmať, čo je právne dané nevykonaním dokazovania o dotknutom skutku na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku. Rovnako ako pri schválení dohody o vine a treste tu ide o odsúdenie bez dôkazného skúmania žalovaného skutku v súdnom konaní a bez naň nadväzujúcej právnej kvalifikácie tohto skutku súdom, ktorý je v naposledy uvedenom smere viazaný obžalobou (naopak je tomu vo všeobecnom kvalifikačnom režime v zmysle § 278 ods. 3 Trestného poriadku). Ide o slobodný prejav vôle obžalovaného prijať vinu podľa obžaloby, ktorý zákon rešpektuje a umožňuje (viď primerane rozhodnutie NS SR sp. zn. 2To/5/2011).

V kontexte s uvedeným potom odvolací zdôrazňuje, že podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Trestného poriadku a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (primerane rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Tdo/16/2014).

Premietnuté na konkrétnu prejednávajúcu trestnú vec je možné zodpovedne konštatovať, že prvostupňovým súdom bolo znenie ustanovenia § 257 Trestného poriadku dodržané, pretože na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.11.2019 (čl. 381) dôsledne obžalovaného poučil podľa § 257 Trestného poriadku, následne je nutné konštatovať, že na hlavnom pojednávaní bol prítomný aj obhajca obžalovaného a teda reálne bolo zabezpečené právo na obhajobu s možnosťou poradiť sa s prítomným obhajcom. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní prehlásil, že rozumie poučeniu podľa § 257 ods. 1, ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku a zároveň aj prehlásil, že obžalobe porozumel v plnej miere a až následne obžalovaný učinil vyhlásenie o vine a na položené otázky odpovedal „áno“, z čoho možno vyvodiť, že nebolo porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom.

Vzhľadom na správne zistený skutkový stav a plnú trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného nepochybil okresný súd, keď konanie obžalovaného právne posúdil ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona, a taktó uznal obžalovaného H.a R. za vinného.

Vzhľadom na znenie ustanovenia § 317 Trestného poriadku a teda obmedzený revízny princíp odvolací súd podrobil preskúmaniu výrok o uloženom treste a ochrannom dohľade, keďže výrok o vine sa stal právoplatným, a výrok o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou odvolaním napadnutý nebol.

Čo sa týka druhu a výmery trestu okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Vzhľadom na vyššie uvedené, teda súd obmedzil po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, zo strany súdu na dokazovanie, ktoré bolo dôležité pre posúdenie druhu a výšky trestu pre obžalovaného, pričom tu súd zistil, najmä z aktualizovaného registra trestov, ktorý bol aktualizovaný ku dňu 29.11.2019, že obžalovaný bol doposiaľ viac krát súdne trestaný, avšak na jeho osobu sa vo všetkých týchto prípadoch hľadí, ako keby odsúdený nebol. Z daného hľadiska sa teda jeho osoba posudzovala ako osoba bezúhonná. Vzhľadom na samotné okolnosti predmetnej trestnej veci ako aj spôsob, akým bol samotný skutok vykonaný jeho motiváciu a následky, ktoré skutkom vznikli, neodhliadnúc pritom od osoby obžalovaného, súd dospel k záveru, že v danom prípade bude postačovať, na obžalovaného vplývať uložením trestu odňatia slobody, ktorý bude s poukazom na ustanovenie § 39 ods. 4 Tr. zákona znížený zo spodnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný bol stíhaný pre obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 2 Tr. zákona, kde trestná sadzba predstavuje rozsah 10 až 15 rokov, súd teda vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti znížil spodnú hranicu trestnej sadzby, vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine o jednu tretinu a trest teda ukladal v rozpätí 6 rokov a 8 mesiacov až 15 rokov. Vo vzťahu k osobe obžalovaného, na ktorú súd prihliadal ako na osobu netrestanú má súd za to, že v danom prípade bude postačujúce na obžalovaného vplývať trestom, ktorý bude uložený na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby a teda uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov. Pri úvahe o zaradení do ústavu na výkon trestu odňatia slobody u obžalovaného mal súd za to, že zaradiť obžalovaného do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia tak, ako má na mysli ustanovenie § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona by bolo neprimerane prísne už aj s poukazom na tú skutočnosť, že doposiaľ vo výkone trestu nikdy nebol. Jedná sa o mladého človeka, ktorého pri výkone trestu v maximálnom stupni stráženia, by jeho náprava, ktorá má smerovať k riadnemu zaradeniu do spoločnosti po výkone trestu nebola zaručená a nejedná sa v jeho osobe o páchatel'a, ktorého miera narušenia so zreteľom aj na závažnosť zo samotného skutku, by odôvodňovala zaradiť ho do ústavu pre výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, preto súd zvažil okolnosti uvedené v § 48 ods. 4 Tr. zákona a zaradil obžalovaného pre výkon trestu do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže súd má zato, že samotný výkon trestu v dĺžke 6 rokov a 8 mesiacov, z ktorého nepochybne bude musieť obžalovaný vykonať tri štvrtiny, bude dostatočným výchovným trestom a to aj v zaradení do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a lepšie splní svoj účel trestu tak, ako má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zákona. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti, zabrániť páchatel'ovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ale aj vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne aj iných potencionálnych páchatel'ov odradiť od páchania trestných činov. Zároveň súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia jednalo sa o veci, ktoré boli použité na spáchania trestného činu, pričom vlastníkom týchto prepadnutých veci sa stal štát. Zároveň taktiež súd podľa § 76 ods. 1 Tr. zákona nakoľko odsudzoval obžalovaného za obzvlášť závažný zločin a to na nepodmienečný trest odňatia slobody a uložil obžalovanému aj ochranný dohľad na dobu 3 rokov s poukazom na § 78 ods. 1 Tr. zákona. Súčasne súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona obžalovanému uložil aj ochranné opatrenie a to ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou v zmysle § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona nakoľko obžalovaný sa oddával zneužívaniu návykovej látky a ochranná protitoxikomanická liečba ambulantnou formou bola aj navrhnutá znalkyňou. Súd má za to, že trest, ktorý bol uložený obžalovanému je adekvátny okolnostiam v predmetnej veci a splní svoj účel trestu tak, ako má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zákona a zabezpečí prevýchovu obžalovaného k tomu, aby po výkone trestu viedol riadny život.“

Teda krajský súd vo vzťahu k druhu a výmere trestu dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa a preto si osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatel'ovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona, páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Teda k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému H.ovi R. odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd prihliadol a dostatočnú pozornosť venoval skutočnosti, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a trestný čin úprimne oľutoval, v dôsledku čoho potom pristúpil, v súlade so stanoviskom Najvyššieho súdu SR č. Tpj 55/2016, prijaté na zasadnutí trestnoprávneho kolégia NS SR dňa 27.06.2017 (publikované v Zbierke stanovisk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017), podľa ktorého Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“ k rozhodnutiu premietnutému do výroku o treste za použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, pretože skutočne obžalovaný H. R. bez toho, aby mal vedomosť o druhu a výške trestu, ktorý mu bude uložený v prípade vyhlásenia viny, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.11.2019, pristúpil k takémuto kroku a neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny tj. vyhlásenia o vine, vzhľadom na uvedené je potom namieste, aj podľa konajúceho senátu, pripustiť pri úvahách o druhu a výmere trestu aplikáciu § 39 ods. 2 písm. c/, ods. 4 Trestného zákona. V nadväznosti na uvedené súd prvého stupňa obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov, proti ktorému postupu nenamietal ani prokurátor akceptujúci výšku uloženého trestu, keďže odvolanie nepodal.

Ak sa obhajca domáha aplikácie odseku 1 a odseku 3 ustanovenia § 39 Trestného zákona a uloženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby práve cez citované odseky § 39 Trestného zákona a nie odsek 4 tak ako to urobil prvostupňový súd, je potrebné uviesť nasledovné: K ustanoveniu § 39 Trestného zákona vo všeobecnosti je nutné uviesť, že je prostriedkom sudcovskej individualizácie trestu a prejavom depenalizácie v Trestnom zákone, ktoré umožňuje zmiernenie trestu odňatia slobody, ktorý je dôležitým druhom trestu a v mnohých prípadoch trestom obligatónym, pokiaľ nemá alternatívu v podobe miernejšieho druhu trestu.

Samotné ustanovenie § 39 Trestného zákona vlastne pomáha riešiť situáciu v prípadoch, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a osobe páchatel'a.

Podľa §39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

V súlade so zásadou individualizácie trestu zákon teda umožňuje vo výnimočných prípadoch uložiť trest aj po dolnú hranicu trestu stanovenú v osobitnej časti. Umožňuje tak uloženie trestu aj tým páchatel'om, u ktorých by uloženie trestu v rámci trestnej sadzby nezodpovedalo konkrétnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a.

Takýmito okolnosťami budú najmä inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností, napr. osobné pomery páchatel'a, silné citové rozrušenie, nevyliciteľná choroba páchatel'a pod. Mimoriadne okolnosti vo svojej podstate vyžadujú aby súd starostlivo a dôkladne zvážil ich povahu. Musí ísť o také okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú alebo len v ojedinelých prípadoch.

Pomermi páchatel'a sa rozumejú okolnosti bezprostredne súvisiace s osobou páchatel'a, ktoré nesúvisia s trestnou činnosťou a existujú v čase rozhodovania o treste. Takýmito pomermi môže byť napr. skutočnosť, že sa páchatel' sám stará o viacero osôb, ktoré sú na neho odkázané, ťažká, nevyliciteľná choroba páchatel'a a pod.

Súd pri rozhodovaní o mimoriadnom znížení trestu musí zistiť nielen skutočnosti nasvedčujúce mimoriadnym okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a, ale aj odôvodniť, prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimerané.

Zo súdnej praxe je potrebné konštatovať, že nie je možné takýto postup zdôvodňovať len samotným priznaním sa k spáchaniu trestného činu, ľútosťou nad jeho spáchaním, prípadne náhradou spôsobenej škody alebo doposiaľ vedenie riadneho života. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno oprieť len o okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, a preto použitie tohto ustanovenia je skôr výnimkou a musí byť v každom prípade veľmi starostlivo odôvodnené. Pomery páchatel'a sa týkajú hodnotenia jeho osoby. Tieto však priamo nesúvisia so spáchaním trestného činu. Ide o okolnosti možné ovplyvniť úvahy o treste, ktoré charakterizujú osobu páchatel'a ako objektu trestu, a taktiež o okolnosti, pre ktorý je rovnaký trest pre rôznych páchatel'ov rôzne citelný. V podstate tak pôjde, napr. o rodinné a osobné pomery existujúce nie v čase spáchania trestného činu, ale v dobe rozhodovania o treste, napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav, prípadne zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, vek, atď. V každom prípade sa však vyžaduje, aby šlo o také výnimočné pomery páchatel'a, z ktorých je možné usudzovať, že trest odňatia slobody uložený v rámci trestnej sadzby by bol neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Na druhej strane za pomery páchatel'a nemožno považovať skutočnosti, že sa páchatel' k činu priznal, ľutoval ho, pomáhal ho objasniť. K týmto okolnostiam súd prihliadne pri stanovení druhu trestu a jeho výmery v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Podľa krajského súdu nie je preto v súlade so zákonom právny názor obhajoby, že je namieste aplikovať ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu postupom podľa odseku 1, odseku 3 písm. c/ ustanovenia § 39 Trestného zákona, tj. uložiť trest odňatia slobody kratší ako 5 rokov.

Čo sa týka okolností prípadu, v kontexte s vyššie rozvedeným a naznačeným k okolnostiam prípadu, krajský súd u obžalovaného také významné okolnosti ako sa vyžadujú, rozhodne nezistil.

Čo sa týka pomerov páchatel'a, za tieto rozhodne nemožno považovať priznanie obžalovaného, oľutovanie skutku a napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti. Naopak v osobe obžalovaného H.a R. sa jedná o päťkrát súdne trestaného (v rokoch 2007, 2008, 2009, 2011) a ostatný raz bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 1T/118/2014 z 09.07.2014 pre trestný čin podľa § 156 ods. 1 a § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

V čase rozhodovania v predmetnej trestnej veci sa na obžalovaného, vo vzťahu ku všetkým odsúdeniam, hľadí akoby trestaný nebol, ktoré skutočnosti vo svojom súhrne rozhodne nenasvedčujú, že by bolo použitie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona akceptovateľné tak, ako to obhajoba navrhuje.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd uzáverom konštatuje, že trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov, znížení pod dolnú hranicu trestnej sadzby postupom podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona zodpovedá zákonným kritériám, vrátane morálneho odsúdenia páchatel'a, a preto sa s takto uloženým trestom v celom rozsahu stotožnil, i keď mal súd prvého stupňa do výroku uviesť aj ods. 2 písm. d/ § 39 Trestného zákona, keďže reálne takto, i keď per analogiam, postupoval.

Obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, preto ho súdu prvého stupňa, podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Trestného zákona, správne zaradil do ústavy na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom prihliadol na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovaného a dospel k záveru, že v ústave na výkon trestu iného stupňa bude jeho náprava lepšie zaručená, tj. v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za správny súd považuje aj výrok o uložení trestu prepadnutia veci s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Keďže bol obžalovanému uložený za spáchanie obzvlášť závažného zločinu nepodmienečný trest odňatia slobody, správne prvostupňový súd v napadnutom rozsudku obžalovanému uložil ochranný dohľad, ktorý sa v takom prípade podľa zákona ukladá obligatórne, pričom bol uložený v dostatočnej výmere 3 roky, takže nebol dôvod do tohto výroku odvolacím súdom zasahovať. Ide o ochranné opatrenie, ktoré je súčasťou tzv. postpenitenciárnej starostlivosti vykonávanej za účelom dovŕšenia nápravy páchatelov najzávažnejších trestných činov.

Ohľadom prvostupňovým súdom správne a v súlade so zákonom uloženého ochranného liečenia protitoxikomanického ambulantnou formou, odvolací súd zdôrazňuje obmedzený revízny princíp a fakt, že voči tomuto výroku odvolanie nesmerovalo, a preto nebol daný dôvod na jeho preskúmanie.

S poukazom na vyššie uvedeného odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného H.a R., podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.